



Мімі

POV*: Ти в цілковитій дупі

Доведеться попросити Джонатана.

Я збагнула це, коли касирка в супермаркеті здивовано зиркнула на мене. Мозок працював на повну, але я лише німо глипала на неї.

«Бляха, — подумала я. — Бляха-бляха-бляха».

— Оплата не проходить, — повторила касирка, кивнувши на мою картку. — Маєте іншу?

Похитавши головою, я полізла в кишеню шукати дріб'язок і водночас не зводила очей з касової стрічки. Заморозжена піца, тампони, плитка веганського шоколаду. Дев'ять євро тридцять вісім центів — висвітилося на табло біля каси, але мені вдалося намацати лише одну монету. Якщо пощастить, це виявиться два євро. Якщо ж ні — п'ятдесят центів. Так чи інакше, цього все одно забракне.

Піт виступив на потилиці. Я буквально відчувала нертерпіння інших у черзі. На годиннику вже було по дванадцятій. Минуло три години відтоді, як я одержала лист. Усі хотіли вибратися на обід і перекусити. Натомість ніхто не хотів спостерігати, як студентка нервово нишпорить у кишенях, шукаючи гроші. Я запанікувала й зиркнула на покупку. Тампони мені потрібні, а от піца чи шоколад — ні. У шлунку бурчало, тож хотілося

* *Point of view* (англ.) — це думка про певні речі та ситуації, яка в соцмережах (тікток, інстаграм) означає, що контент (відео, меми) створений з погляду першої особи або конкретного персонажа, показуючи події так, ніби глядач сам є їхнім учасником.

всього. Я десь чула, що бажання — наші нікчемні оманливі бажання — це і є джерело всіх наших проблем. Розуміла це.

Окрім того: наскільки соромно було б повернути покупку? Як я мала б це пояснити?

«Привіт, ем, вибачте, я насправді не затинаюся, бо я ж — Матильда Фогт — яскравий взірець екстравертної героїні з тих дурнуватих любовних романів, проти яких завзято бунтую, бо вони романтизують поганих хлопців, але зараз у мене немає грошей. Моя стипендія ні з того ні з сього вирішила так просто розчинитися сьогодні зранку. Тож чи не могли б ви скасувати мою покупку, поки я сама елегантно не розчинилася в повітрі?»

Напевно, ні.

До горла підкотив клубок. Та такий величезний, що я могла б ним вдавитися. Але голос не покинув мене, хоч і став зовсім глухим. Я була гучною, навіть коли мовчала. Тож розправила плечі й проігнорувала внутрішній дисконфорт.

Я попрошу касирку скасувати покупку. Так, це неприємно, але наступного разу я просто піду в інший супермаркет. А років через п'ять уже й не згадаю всього, що трапилося сьогодні.

«Усе гаразд, усе гаразд, усе гаразд».

Мене переповнювала крихка й хитка відвага. Я розтулила рота.

І мене урвали.

— Я заплачу.

Насупившись, я озирнулася, а руки стиснулися в кулаки. Я ніколи не була невдячною чи злостивою. Однак той поблажливий голос. Я анітрохи не здивувалася, коли побачила хлопця в сорочці із заковченими рукавами. Світле волосся акуратно зачесане назад, класичні темні штани сидять ідеально. Але що насправді виказувало його, то це взуття. Важкі й елегантні, чорні й начищені

до блиску черевики. Вони рипнули, коли хлопець недбало витягнув гладеньку, ніби випрасувану, п'ятдесятку і вклав у руку касирці. Мама завжди казала, що рід у взутті. Воно виказує, маєш ти гроші чи ні.

Поки касовий апарат пищав, я уважно розглядала свої черевики.

Поношені мартенси, куплені за пів ціни на «Вінтеді»*. Моя молодша сестра Делія тоді сказала, що купувати взуття в секондхенді — огидно. «Тільки подумай, — пояснювала вона, — про весь той піт і ту кількість кроків, яку зробив у них хтось інший. Ти й гадки не маєш, хто ця чужа людина. Хіба це не дивно?»

Та загалом усе, що я робила, було дивним. Я вмочувала жирну картоплю фрі в «Максанді». У свій вісімнадцятий день народження я переїхала жити сама і з того часу постійно відчувала, що тільки біжу. Усе далі, далі, далі, далі, без жодної мети, хай навіть у новісіньких черевиках. Якби мене запитали, звідки я, то радо відповіла б: «З перегонів».

А що було найдивніше з моїх сьогоднішніх вчинків?

Я не заперечувала, коли незнайомець оплатив мої тампони, а потім свій салат за дванадцять євро п'ятдесят.

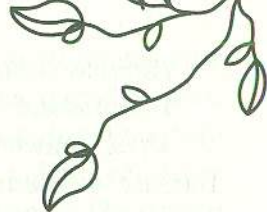
А лишень прошепотіла:

— Дякую.

Однак він не почув.

Я відчувала себе такою безмежно тихою. Ніби це було відчуття, а не гучність.

Мімі



POV: У тебе кров

@fotografievonjonathan

У вухах пронизливо дзвеніло, доки я набирала його нік в інстаграмі. Крізь тканину джутової сумки я відчувала холодну коробку з-під піци. Був липень, але один з тих днів, який, здавалося, цій порі не пасував. Цілісінький ранок сонце не показувалося на небі, та я однаково спітніла в джинсовій куртці оверсайз. Та так, що, повернувшись додому, точно побачила б плями під пахвами.

Я повернула ліворуч, лишивши позаду станцію метро «Флораштрассе» і світлофор, що блимав червоним. Я дуже спізнювалася. У шлунку бурчало й тягнуло вниз живота. До того ж я дуже зголодніла й досі не могла збагнути, як могла так легко дозволити незнайомцеві заплатити за мене.

Спробою флірту це не назвеш. Хлопець не намагався заговорити зі мною чи попросити номер телефону. Він віддав п'ятдесятку, бо його дратувало очікування. Такі хлопці, як він — у дизайнерських черевиках й з ароматом свіженьких купюр, — не могли марнувати час на студентку, яка вже наступного семестру залишиться без стипендії.

Останній тиждень семестру. І сьогодні — саме сьогодні! — я одержала звістку. По-старомодному — листом. Стипендія імені Міхаели Вальтер зникла. Не з тихим шерехом, а з потужним вибухом. Принаймні так мені здалося. Стипендія давала змогу митцям Північної Рейн-Вестфалії цілковито зосередитися на навчанні.

* Онлайн-платформа для продажу чи обміну вживаних речей.

Давала мені таку змогу.

Принаймні ще три години тому.

Утім, навіть з нею грошей мені завжди бракувало. Батьки не мали коштів, і, звісно ж, кредит від держави на навчання я теж отримати не могла. Тож до наступного семестру треба знайти нову стипендію. Перші дві години після отримання листа я панічно шукала в інтернеті нову стипендію. Всередині все аж тремтіло. Трапилася тільки одна, яка мені підходила. Для інших я або замолода, або застара, або навчалася не на тій спеціальності.

Про-сто чу-до-во.

Є така приказка: кожен має свою ціну. Якщо вірити їй, то кожна людина прогнеться, кине якнайдалі свої цінності й мораль, якщо тільки їй запропонують достатню суму. Мені було двадцять років, сім з яких я була вегетаріанкою і вже три — веганкою. Якби мені запропонували з'їсти гамбургер в обмін на десять євро, я б проігнорувала таку пропозицію. Якби на кону була тисяча євро, я похитала б головою. Дві тисячі — завагалася б. Щонайменше за п'ять тисяч я ладна була б поставити гроші понад власні цінності. Навіть я, Тіллі, яка в біо інстаграму додала *plant based** і намагалася повернути всіх у своєму оточенні. Навіть я готова була продатися й розбити власне серце за смішні п'ять тисяч євро. У всякому разі так я думала до сьогодні.

Дев'ять євро тридцять вісім центів.

Ось моя справжня ціна.

Така низька. Така дешева.

На слові «дешева» я ковтнула слину, та в мене не було часу соромитися. Уже на наступному перехресті мобільний нарешті підвантажив профіль Джонатана. Водночас я отримала повідомлення в нашій групі @thegirlnextdoor. Моя найкраща подруга Люсі запитувала, коли зустрінемося,

щоб спланувати наступні дописи. Однак я проігнорувала її. Проте річ була зовсім не в небажанні зустрічатися. Наш спільний блог — для мене все. У @thegirlnextdoor ми з Люсі та Мандою обстоювали права жінок. Це була найкраща частина мого життя, окрім подруг, звісно. От тільки без стипендії я і її втрачу.

Тож я зосередилася на профілі Джонатана. На жодному із поширених фото не видно його обличчя. Хіба що на чорно-білій аватарці, але й там обличчя ховалося за камерою.

Доки світлофор світився червоним, я переглянула профіль. Як робила вже чимало разів останніми днями. Дописів — 123, підписників — 7485, профілі, за якими стежить, — 349. Повз мене пролітали люксові автівки, з яких лунали ритмічні біти. Але я ніби заглушила довколишній гамір, коли мій палець інстинктивно натиснув останній пост. Це було не фото, а відредаговане зображення з коротким написом угорі: «Важливо». Джонатан шукав моделей з особливостями. Йому потрібна шкіра, яка розповідала б історію.

«Шкіра, яка розповідала б історію».

Ці слова відлунювали в моїй голові, і пальці міцніше стиснули мобільний. Важко ковтнувши, я знову придивилася до його фото профілю. Воно так мало розповідало про його зовнішність, але це не мало значення. Джонатан ніби закарбувався в моїй пам'яті. Я бачила його просто перед собою. Усі височенні сто дев'яносто сантиметрів, які він носив так, ніби волів приховати їх. У його рухах, у ході було щось нескінченно ніжне. Хай як стрімко він біг кампусом, його плечі завжди трохи сутулилися. Ніби більшу частину життя він намагався здаватися меншим. Його рудувато-русяве волосся ідеально підстрижене: коротше з боків, ніж посередині. Великі чорні окуляри на носі видавалися громіздкими й тому пасували ідеально. Зрештою, вони додавали йому чарівності інтелектуала.

* На рослинній основі (англ.).

Хоча ніхто й не сумнівався в його освіченості. І річ не лише в одязі, брендових гольфах чи дорогих сорочках, які так недбало висіли на його стрункому торсі, наче він був утіленням романтизованого хештегу #oldmoney*. Джонатан — нерд**. Справжнім, справжнім, справжнім нердом, який знав усе, чого не знав більше ніхто. І при цьому я знала про нього лише три факти.

По-перше: він був студентом магістратури з фотографії і найкращим у своїй галузі, що, по-друге, означало: я просто мусила його запитати і він просто мусив сказати «так». То в чому ж проблема? Добра душа Джонатан Бреннер, той самий хлопець, який, за словами моєї найкращої подруги Люсі, був найдобрішою людиною у світі... ненавидів мене. Це найпевніший факт з усіх.

Розчарована, я поглянула на годинник і сховала телефон. 12:32. Світлофор досі не перемикнувся на зелене. Усе довкола здавалося червоним. Переді мною. Усередині мене. Усе було червоним і шаленим.

— Гей, вибач, дівчино, агов?

Я здригнулася, коли поруч зупинилася жінка й постукала мене по плечу.

— Ем-м, — розгубилась я. — Так?

Замість відповіді незнайомка поправила ручку своєї сумочки *Tote Bag* від *Prada*. Потім кивнула мені за спину.

— У тебе кров, — прошепотіла вона.

Усе й справді було червоним.

* Естетика стриманої розкоші, якій притаманні класичні образи, дорогий одяг без помітних брендів логотипів, якісні тканини.

** Особа, яка надмірно захоплюється інтелектуальними або технічними хобі, часто на шкоду соціальній взаємодії.



Мімі

POV: Ти навіть не обпеклася,
а він уже закохався

— Погляньте-но, хто прийшов, — Роня вигнула брови. — Тож Тіллі таки встигла.

— Вибач, — засапано пробурмотіла я й зачинила за собою двері. Спробувала якомога непомітніше прослизнути на своє місце. Та марно. Кожен з дванадцяти присутніх спостерігав, як я, шпортаючись, підійшла до вільного стільця, дістала із сумки ноутбук, відкрила його і ввела пароль. Я навмисне не давала очам навіть ковзнути ліворуч, хоч і відчувала на собі його погляд. Відчувала його.

Леандер.

— Тож, — продовжила Роня, керівниця нашої письменницької майстерні. — Усі зібралися. Хто хоче прочитати першим?

Дві руки рвучко піднеслися вгору. Врен і Самуель, завжди ці двоє. Я повеселішала й похитала головою. Саму був іще тим ботаном. Ми з Люсі знали його ще з першого тижня навчання. Він гучний і веселий, як і легендарні вечірки в його будинку.

Це була наша п'ята письменницька майстерня. Саму вивчав креативне письмо, я — сценаристику і драматургію. Тож ми добре знали, чого очікувати: надішлемо одне одному на ім'ял свої тексти й опрацюватимемо їх удома. Роботи найактивніших студентів отримували найбільше часу для читання, найдовші обговорення та найдетальніші відгуки. До початку я уявляла своє навчання